

Droomland

Nicholas Sparks bij Boekerij:

The Notebook

De brief

Veilige haven

The Best of Me

De lange tocht

De keuze

Zie mij

De ontmoeting

De thuiskomst

De bruiloft

Wij twee

Je bent nooit alleen

Op het eerste gezicht

Met hart en ziel

Een liefde om nooit te vergeten

De redding

Leven voor de liefde

Lieve John

De gelukkige

De terugkeer

De wens

Droomland

Nicholas Sparks

Droomland

Vertaald door Titia Ram

ISBN 978-90-492-0212-5
ISBN 978-94-023-2231-6 (e-book)
ISBN 978-90-528-6656-7 (audio)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Dreamland*
Vertaling: Titia Ram
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio
Omslagbeeld: © Shutterstock
Auteursfoto: © James Quantz, Jr
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2022 Willow Holdings, Inc
© 2023 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Abby Koons, Andrea Mai
en Emily Sweet

DEEL I

Colby

I

Laat me je vertellen wie ik ben: ik heet Colby Mills, ik ben vijftientwintig en ik zit in een strandstoel op St. Pete Beach in Florida op een prachtige zaterdag halverwege mei. De koelbox die naast me staat is gevuld met bier en ijswater en de temperatuur is vrijwel perfect, met een briesje dat net sterk genoeg is om de muggen op afstand te houden. Achter me staat hotel Don CeSar, een statige accommodatie die doet denken aan een roze versie van de Taj Mahal, en livemuziek komt vanaf het zwembad mijn kant op drijven. De muzikant is matig; nu en dan speelt hij vreselijk vals, maar ik denk niet dat iemand daarmee zit. Ik werp nu en dan een blik op het zwembad en het valt me op dat de meeste gasten de hele middag al aan de cocktails zijn, wat betekent dat het ze niet uitmaakt wat ze horen, zolang het maar muziek is.

Ik kom hier trouwens niet vandaan. Voordat ik hierheen ging had ik nog nooit van deze plek gehoord. Toen mensen thuis me vroegen waar St. Pete Beach was, vertelde ik dat het een strand aan de weg naar Tampa was, in de buurt van St. Petersburg en Clearwater aan de westkust van Florida, wat niet echt veel verduidelijkte. De meeste mensen denken bij Florida aan pretparken in Orlando en vrouwen in bikini op stranden in Miami, en wat plaatsen waar nog nooit iemand van heeft gehoord. Ik moet eerlijk toegeven dat Florida, voordat ik hier aankwam, in mijn hoofd ook niet meer was dan een raar gevormde staat die aan de oostkust van de Verenigde Staten hangt.

Maar even terug naar St. Pete. Het aanlokkelijkste hier is een waanzinnig wit zandstrand, het mooiste dat ik ooit heb gezien. Langs

de kustlijn staat een mengeling van dure hotels en goedkope motels, en de woonwijken erachter zijn typisch middenklasse, bewoond door gepensioneerden en arbeiders, en gezinnen die voor 'n prikkie op vakantie zijn. Je vindt hier de gebruikelijke fastfoodrestaurants, winkelcentra, sportscholen en winkeltjes die goedkope souvenirs verkopen, maar ondanks die duidelijke signalen van de moderne tijd straalt het stadje vergetelheid uit.

Niettemin moet ik toegeven dat ik het hier leuk vind. Technisch gezien ben ik hier om te werken, maar het voelt meer als vakantie. Ik treed drie weken lang, vier keer per week, op in Bobby T's Beach Bar, sessies van een paar uurtjes, dus ik heb alle tijd om te gaan hardlopen, in de zon te zitten en te luieren. Ik zou best kunnen wennen aan dit leven. Het publiek bij Bobby T's is vriendelijk – en ja, dol op drank, net als bij het Don CeSar – maar niets is prettiger dan optreden voor publiek dat het naar zijn zin heeft. Al helemaal gezien het feit dat ik eigenlijk een niemand uit een andere staat ben die twee maanden voor zijn eindexamen was gestopt met optreden. Ik heb de afgelopen zeven jaar wel eens wat gespeeld voor vrienden of kennissen die een feestje organiseerden, maar dat was het wel zo'n beetje. Ik zie muziek tegenwoordig als hobby, maar wel een heerlijke. Ik vind niets leuker dan een dag doorbrengen met gitaarspelen en liedjes schrijven, hoewel ik daar in mijn echte leven nauwelijks tijd voor heb.

De eerste tien dagen dat ik hier was, gebeurde er iets grappigs. De eerste twee optredens liepen zoals verwacht, met publiek waarvan ik aannam dat het gebruikelijk was voor Bobby T's. Ongeveer de helft van de stoelen was bezet, de meeste mensen waren er om er met wat muziek op de achtergrond van de zonsondergang, de cocktails en een gezellig samenzijn te genieten. Maar tegen de tijd dat ik voor de derde keer optrad waren alle stoelen bezet en herkende ik gezichten die ik al eerder had gezien. De vierde keer dat ik er was, waren niet alleen alle stoelen bezet, maar vond zelfs een handjevol mensen het geen probleem om te moeten staan om me te horen spelen. Vrijwel niemand keek naar de zonsondergang, en mensen begonnen specifiek

naar mijn eigen liedjes te vragen. Verzoekjes voor klassiekers als ‘Summer of ’69’, ‘American Pie’ en ‘Brown Eyed Girl’ was ik wel gewend, maar voor mijn eigen nummers? En gisteravond liep een deel van het publiek het strand op, werden er extra stoelen gevonden en zetten ze de speakers zo neer dat iedereen me kon horen. Toen ik alles aan het klaarzetten was nam ik aan dat het het gebruikelijke vrijdagavondpubliek was, maar Ray, die me had geboekt, vertelde dat dit heel ongebruikelijk was. Het was de grootste menigte die hij ooit bij Bobby T’s had gezien.

Daar had ik me heel lekker over moeten voelen, en dat was denk ik ook wel zo, in ieder geval een beetje. Maar ik zocht er verder niet te veel achter. Optreden voor aangeschoten vakantiegangers tijdens happy hour bij zonsondergang is per slot van rekening iets heel anders dan door het hele land in overvolle stadions spelen. Ik durf wel toe te geven dat ik er vroeger over droomde om ‘ontdekt’ te worden – ik denk dat iedereen die van optreden houdt die droom koestert – maar in het licht van mijn nieuwe realiteit vervloog die droom langzaam. Daar ben ik niet verbitterd over. Mijn rationele kant weet dat wat je wilt en wat je krijgt vaak twee totaal verschillende dingen zijn. Bovendien moet ik over tien dagen weer terug naar het leven dat ik leidde voordat ik naar Florida kwam.

Begrijp me niet verkeerd. Mijn echte leven is zo slecht nog niet. Eerlijk gezegd ben ik behoorlijk goed in wat ik doe, hoewel de lange dagen mijn sociale leven geen goeddoen. Ik ben nog nooit in het buitenland geweest, heb nog nooit gevlogen, en ik heb alleen vage kennis van het nieuws, voornamelijk omdat ik nieuwslezers doodsai vind. Vertel me iets over wat zich momenteel in het land of ergens anders in de wereld afspeelt, heb het met me over de wereldpolitiek, en dan kan ik je garanderen dat je me zult verrassen. Hoewel het veel mensen zal schokken, maak ik niet eens gebruik van mijn stemrecht, en de enige reden waarom ik weet wat de achternaam van onze gouverneur is, is dat ik eens heb opgetreden in een bar die Cooper’s heette, in Carteret County, vlak bij de kust van North Carolina, een uur van huis.

Daarover gesproken...

Ik woon in Washington, een stadje aan de oever van rivier de Pamlico in het oosten van North Carolina, hoewel veel mensen het om verwarring met onze hoofdstad te voorkomen, die vijf uur rijden noordelijker ligt, 'Little Washington' of 'Original Washington' noemen. Alsof er verwarring over zou kunnen bestaan. Washington en Washington D.C. zijn zo verschillend als maar kan, voornamelijk omdat de hoofdstad een stad is die het centrum van de macht huisvest en omringd is door buitenwijken, terwijl mijn woonplaats klein en landelijk is en de supermarkt er Piggly Wiggly heet. Er wonen minder dan 10.000 mensen, en als tiener vroeg ik me regelmatig af waarom iemand er hoe dan ook zou willen wonen. Ik heb er een groot deel van mijn leven over gedroomd er zo snel mogelijk weg te komen. Maar uiteindelijk ben ik tot de conclusie gekomen dat je op ergere plaatsen kunt wonen. Washington is vredig en de mensen zijn er vriendelijk, van het soort dat vanaf de veranda naar voorbijgangers zwaait. Langs de rivier loopt een mooie oever met wat leuke restaurantjes, en als je van cultuur houdt is er het Turnage Theatre, waar inwoners kunnen gaan kijken naar toneelstukken die worden opgevoerd door andere inwoners. Er staan scholen en een Walmart, er zijn fastfoodrestaurants, en de weersomstandigheden zijn ideaal. Het sneeuwt een of twee keer in de twee of drie jaar en de zomertemperatuur is er veel gematigder dan in staten als South Carolina of Georgia. Zeilen op de rivier is een populair tijdverdrijf, en als ik spontaan mijn surfplank in de laadbak van mijn pick-uptruck gooi, kan ik op het strand staan voordat ik mijn koffie opeb. Greenville – bepaald geen metropool, verre van zelfs, maar wel een echte stad, met een college met eigen sportteams, bioscopen en een gevarieerder uitgaansleven – ligt op steenworp afstand, nog geen half uur rijden over een rustige snelweg.

Met andere woorden: ik heb het er naar mijn zin. Normaal gesproken vraag ik me nooit af of ik iets groters of mooiers of zoiets mis. Over het geheel genomen neem ik het leven zoals het komt en probeer ik niet te veel te verwachten en niet te veel spijt te hebben. Mis-

schien klinkt dat allemaal niet heel bijzonder, maar voor mij werkt het.

Het zal wel door mijn opvoeding komen. Als kind woonde ik met mijn moeder en zus in een huisje vlak bij de rivier. Mijn vader heb ik nooit gekend. Mijn zus, Paige, is zes jaar ouder dan ik, en de herinneringen die ik aan mijn moeder heb zijn schimmig, aangetast door de tijd. Ik kan me vaag herinneren dat ik een pad die door het gras hupte probeerde te vangen, en dat mijn moeder in de keuken stond te zingen, maar dat is het wel zo'n beetje. Ze is gestorven toen ik vijf was, en toen zijn mijn zus en ik bij mijn oom en tante op hun boerderij aan de rand van het stadje gaan wonen. Mijn tante was de veel oudere zus van mijn moeder, en hoewel ze nooit een hechte band hadden, was ze ons enige levende familielid. Zoals zij het zagen deden ze wat er nodig was, omdat het juist was om dat te doen.

Het waren goede mensen, mijn oom en tante, maar omdat ze zelf geen kinderen hadden, vraag ik me af of ze enig idee hadden waar ze aan begonnen. Hun werk op de boerderij nam zo ongeveer al hun tijd in beslag, en Paige en ik waren niet gemakkelijk, vooral in het begin. Ik was een brokkenpiloot – ik groeide in die periode als kool en struikelde zo ongeveer bij elke derde stap die ik zette. Ik huilde ook veel, ik denk vanwege mijn moeder, hoewel ik me dat niet kan herinneren. En Paige liep ver voor op het gemiddelde wat betreft humeurige tienerjaren. Ze schreeuwde, ruziede en bracht hele dagen op haar kamer door, met de deur op slot, en dan huilde ze en weigerde te eten. Zij en mijn tante waren vanaf het begin als water en vuur, maar ik heb me altijd veilig bij haar gevoeld. Hoewel mijn oom en tante hun uiterste best deden, moet het voor hen overweldigend zijn geweest, dus kwam mijn opvoeding steeds meer op mijn zus neer. Zij was degene die mijn schoollunch voor me maakte en met me naar de bus liep; zij warmde in het weekend een blik Campbell's soep of Kraft's Macaroni & Cheese voor me op en zat bij me op de bank als ik cartoons zat te kijken. Aangezien we een kamer deelden, was zij degene met wie ik praatte voordat ik in slaap viel. Soms, maar niet altijd, hielp ze me als

ze klaar was met haar huishoudelijke taken met die van mij, waarbij huishoudelijke taken en klussen op de boerderij vrijwel synoniem zijn. Ik had in niemand op de hele wereld zo veel vertrouwen als in Paige.

En ze was getalenteerd. Ze was gek op tekenen en zat uren te schetsen, dus verbaast het me totaal niet dat ze kunstenaar is geworden. Ze werkt nu met glas-in-lood, maakt met de hand replica's van Tiffany-lampen waar goud geld voor wordt neergeteld en die populair zijn bij dure interieurontwerpers. Ze heeft een goedlopende online-winkel opgezet en ik ben trots op haar, niet alleen om wat ze in mijn jeugd voor me heeft betekend, maar ook omdat het leven haar op meerdere manieren allesbehalve goedgezind is geweest. Ik moet toegeven dat er momenten zijn geweest dat ik me afvroeg hoe ze het volhield.

Begrijp me niet verkeerd over mijn oom en tante. Hoewel Paige voor me zorgde, regelden zij altijd de belangrijke dingen. We hadden een goed bed en kregen elk jaar nieuwe kleren. Er stond altijd melk in de koelkast en er lag altijd wat lekkers in de kast. Ze waren niet gewelddadig, ze verhieven vrijwel nooit hun stem en volgens mij heb ik ze zegge en schrijve één keer een glas wijn zien drinken, op een oud en nieuw in mijn tienerjaren. Maar het boerenleven is zwaar. Een boerderij is in veel opzichten als een veeleisend kind dat geen moment alleen kan zijn, en ze hadden geen tijd en energie om naar school te komen als daar iets werd georganiseerd, ons naar een verjaardag van een klasgenoot te brengen of in het weekend met ons te voetballen. Een boerderij kent geen weekend; op zaterdag en zondag loopt alles er precies zoals op alle andere dagen van de week. Het enige wat we als gezin deden, was elke avond om zes uur samen eten, en het voelt alsof ik me al die avonden nog herinner, waarschijnlijk omdat ze allemaal exact hetzelfde verliepen. Dan werden we naar de keuken geroepen en hielpen we het eten op tafel te zetten. Als we eenmaal zaten, vroeg mijn tante ons, meer uit plichtsbesef dan daadwerkelijke interesse, wat we op school hadden gedaan. Terwijl we antwoord gaven besmeerde mijn oom twee boterhammen met roomboter voor bij zijn

maaltijd, wat we ook aten, en dan knikte hij stilzwijgend op wat we zeiden, wat we ook zeiden. Daarna klonk er enkel nog het geluid van het bestek op onze borden. Soms zeiden Paige en ik wel eens wat tegen elkaar, waarbij mijn oom en tante zich op hun maaltijd concentreerden als nog een taak die moest worden volbracht. Ze waren allebei geen spraakwaterval, maar mijn oom was extreem stil. Er gingen hele dagen voorbij dat ik hem geen woord hoorde zeggen.

Maar hij speelde wel gitaar. Ik heb geen idee waar hij het heeft geleerd, maar hij kon leuk spelen en had een aantrekkelijke, rauwe, resonerende stem. Hij hield van liedjes van Johnny Cash en Kris Kristofferson – ‘plattelanders’ noemde hij die – en een of twee keer per week zat hij na het avondeten op de veranda gitaar te spelen. Toen ik mijn interesse liet blijken – ik zal toen een jaar of zeven, acht zijn geweest – gaf hij me zijn gitaar en leerde me met zijn ruwe werkhanden vol eelt de akkoorden. Ik was niet echt een natuurtalent, maar hij was verrassend geduldig. Hoewel ik nog maar heel jong was, was ik me ervan bewust dat ik mijn passie had gevonden. Paige had haar kunst en ik mijn muziek.

Ik begon in mijn eentje te oefenen, en ging er ook bij zingen, liedjes die mijn oom ook zong, want andere kende ik niet. Ik kreeg met kerst een akoestische gitaar van mijn oom en tante, en het jaar daarop een elektrische, en ik oefende en oefende. Ik leerde mezelf op gehoor liedjes van de radio na te spelen zonder dat ik ooit een noot leerde lezen. Tegen de tijd dat ik twaalf was, hoefde ik een liedje maar één keer te horen en dan kon ik het vrijwel foutloos naspelen.

Naarmate ik ouder werd kreeg ik steeds meer taken op de boerderij, wat betekende dat ik nooit zo veel kon oefenen als ik wilde. Ik kwam niet weg met elke ochtend de kippen voeren en water geven; ik moest irrigatieleidingen repareren en stond uren in de zon om wormen van de tabaksbladeren te vissen en die met mijn vingers dood te wrijven, wat net zo goor klinkt als het was. Ik kon inmiddels op alles rijden waar een motor in zat – de tractor, graafmachine, oogstmachine, zaaimachine, noem maar op – en ik kachelde daar het hele week-

end op rond. Ik heb ook geleerd zo'n beetje alles te repareren wat kapot was, hoewel ik daar uiteindelijk een bloedhekel aan kreeg. Mijn taken en mijn muziek namen al mijn vrije tijd in beslag, dus er moest iets geslachtofferd worden, en dat waren mijn cijfers op de middelbare school. Het kon me niets schelen. Het enige vak dat ik leuk vond was muziek, al helemaal omdat mijn muziekdocent zelf liedjes schreef. Ze had aandacht voor me, en op mijn twaalfde schreef ik met haar hulp mijn eerste nummer. Ik was meteen verslaafd, begon het ene na het andere liedje te schrijven, en ze werden steeds beter.

Paige had ondertussen een baantje bij een plaatselijke kunstenaar die met glas-in-lood werkte. Op de middelbare school hielp ze part-time in zijn winkel, maar tegen de tijd dat ze haar schooldiploma haalde maakte ze al haar eigen Tiffany-lampen. Hoewel Paige altijd goede cijfers heeft gehaald, wilde ze niet studeren. In plaats daarvan is ze haar eigen bedrijf begonnen, en uiteindelijk ontmoette ze een leuke man en werd verliefd. Ze ging het huis uit, verhuisde naar een andere staat en trouwde. De eerste jaren na haar vertrek hoorde ik vrijwel nooit iets van haar; zelfs nadat ze een kind had gekregen zag ik haar alleen heel af en toe via FaceTime, wanneer ze er doodmoe uitzag en met een huilende baby op schoot zat. Ik had voor het eerst in mijn leven het gevoel dat ik er alleen voor stond.

Dat alles bij elkaar – mijn overwerkte oom en tante, mijn gebrek aan opleiding, mijn zus die was verhuisd en de taken die me steeds meer gingen tegenstaan – leidde ertoe dat ik in opstand kwam. In de derde kwam ik in aanraking met een groep jongens die net zo in het leven stonden als ik, en we begonnen elkaar op te juttten. In eerste instantie waren het kleine dingetjes – stenen door de ruiten van leegstaande huizen gooien, midden in de nacht mensen wakker bellen, snoep stelen in de winkel – maar voor we het wisten stal een van de jongens een fles gin uit de kast van zijn vader. We stonden aan het water en gaven de fles aan elkaar door. Ik dronk veel te veel en gaf de rest van de avond over, en aangezien ik toch op de eerlijke toer ben zal ik ook maar meteen toegeven dat ik daar mijn lesje niet van heb ge-

leerd. In plaats van de fles aan me voorbij te laten gaan heb ik heel wat weekenden doorgebracht waarin ik de wereld niet meer helder zag. Mijn cijfers begonnen er nog meer onder te lijden, en ik begon taken over te slaan. Ik ben niet trots op wie ik toen was, maar je kunt het verleden nu eenmaal niet veranderen.

In de vierde nam mijn leven een andere wending. Ik had afstand genomen van mijn vriendengroep en hoorde ergens dat een band op zoek was naar een gitarist. Waarom niet? Ik was pas vijftien, en toen ik op de auditie verscheen moesten de bandleden – allemaal in de twintig – hun uiterste best doen niet in schaterlachen uit te barsten. Ik negeerde hun gegrinnik, plugde mijn gitaar in en speelde Eddie Van Halens solo uit ‘Eruption’. Vraag het aan iemand die er verstand van heeft en die zal je vertellen dat die niet gemakkelijk is. Lang verhaal kort: het weekend daarna stond ik voor het eerst met hen op het podium nadat ik de hele playlist voor het eerst had gehoord tijdens de ene repetitie die we hadden gehad. Vergeleken bij hen – vol piercings en tatoeages en met heel lang of juist ultrakort en geblondeerd haar – leek ik wel een koorknaap, dus zetten ze me achter op het podium naast de drummer, zelfs tijdens mijn solo’s.

Als muziek toen nog geen obsessie was, werd het dat daarna wel. Ik ging niet meer naar de kapper, liet tatoeages zetten, en uiteindelijk schoof de band me op het podium naar voren. Op de boerderij deed ik vrijwel niets meer. Mijn oom en tante hadden geen idee wat ze met me aan moesten, dus negeerden ze me, waardoor er nauwelijks conflicten waren. We aten zelfs niet meer gezamenlijk. Muziek was alles voor me en ik droomde over optredens voor grote mensenmassa’s in uitverkochte zalen.

Achteraf gezien had ik vast kunnen weten dat het niets zou gaan worden, aangezien die band niet veel voorstelde. Al onze nummers waren schreeuwerige post-punk, en hoewel sommige mensen er veel plezier aan beleefden, denk ik niet dat het publiek waar we in het oosten van North Carolina voor speelden diep onder de indruk was. Niettemin hadden we een groepje fans, en tot het einde van mijn

eindexamenjaar speelden we zo'n twintig tot vijftientig weekenden per jaar op plaatsen zo ver weg als Charlotte.

Maar er was onenigheid binnen de band, die steeds erger werd. De zanger wilde alleen nummers spelen die hij zelf had geschreven, en hoewel dat misschien helemaal niet zo erg klinkt, zijn botsende ego's de nummer één reden waarom bands het niet redden. Daarnaast wist de rest van de band dat zijn liedjes niet meer dan middelmatig waren. Uiteindelijk kondigde hij aan dat hij in zijn eentje naar Los Angeles vertrok omdat we zijn talent niet op waarde wisten te schatten. Zodra hij was opgestapt vertelde de drummer – zevenentwintig en ons oudste bandlid – dat hij er ook mee ophield, wat geen verrassing was, aangezien zijn vriendin al een tijdje aan zijn kop zeurde dat hij zich moest gaan settelen. Toen hij zijn spullen inpakte en in de auto zette, keken we – de resterende drie bandleden – elkaar aan, wisten dat het voorbij was en pakten ook onze spullen in. Ik heb geen van hen na die avond nog gesproken.

Gek genoeg zat ik er helemaal niet zo mee, hoewel ik me wel wat verloren voelde. Hoezeer ik ook had genoten van het optreden, er was te veel drama en te weinig ambitie geweest om echt iets te bereiken met die band. Tegelijkertijd had ik geen flauw idee wat ik moest met mijn leven, dus deed ik maar wat. Ik haalde mijn diploma – hoogstwaarschijnlijk omdat mijn leraren me niet nog een jaar in de klas wilden hebben – en bracht het grootste deel van mijn tijd alleen in mijn kamer door, waar ik nummers schreef die ik op Spotify, Instagram en YouTube zette. Niemand leek ernaar te luisteren. Ik begon beetje bij beetje weer taken op de boerderij op te pakken, hoewel het wel duidelijk was dat mijn oom en tante me al lang hadden opgegeven. Nog belangrijker: ik begon de inventaris van mijn leven op te maken, daartoe aangespoord doordat ik nu zo veel tijd op de boerderij doorbracht. Hoezeer ik ook met mezelf bezig was geweest, ik zag nu wel in dat mijn oom en tante een dagje ouder werden en dat de boerderij het moeilijk had. Toen ik er als kind was gaan wonen werden er mais, katoen, blauwe bessen en tabak geteeld en hadden we duizenden

vleeskippen. Dat was de voorgaande jaren allemaal veranderd. Tegenvallende oogsten, slechte zakelijke beslissingen, lage prijzen en dure leningen resulteerden erin dat een groot deel van het oorspronkelijke land was verkocht of verpacht aan nabijgelegen boerderijen. Ik vroeg me af hoe ik al die veranderingen had kunnen missen, hoewel dat natuurlijk best duidelijk was.

Toen, op een warme ochtend in augustus, kreeg mijn oom op weg naar de tractor een zware hartaanval. Een deel van de linkerkransslagader was volledig dichtgeslibd; in het ziekenhuis werd ons verteld dat dit type hartinfarct vaak *widow-maker* wordt genoemd, aangezien de kans op overleving vrijwel nihil is. Misschien waren het al die boterhammen met roomboter bij het avondeten, maar hij was al dood voordat de ambulance er was. Mijn tante heeft hem gevonden, en ik heb nog nooit iemand zo hartverscheurend horen huilen als zij op die ochtend.

Paige kwam naar huis voor de uitvaart en bleef een tijdje logeren. Haar kind was bij haar echtgenoot en schoonmoeder. Ik was bang dat haar thuiskomst tot spanning zou leiden, maar mijn zus leek te herkennen dat er in onze tante iets was gebroken op de manier waarop mijn zus zich zelf soms ook gebroken voelde. Je kunt nooit weten hoe een ander zich voelt, maar aangezien ik mijn oom en tante nooit een romantisch gebaar naar elkaar had zien maken, denk ik dat ik was opgegroeid met het idee dat ze meer zakenpartners dan geliefden waren. Maar het was wel duidelijk dat ik me daarin had vergist. Het leek wel of mijn tante letterlijk verschrompelde. Ze at nauwelijks en had altijd een zakdoek bij zich om de constante tranenstroom van haar gezicht te vegen. Paige luisterde uren en uren naar bekende verhalen, organiseerde het huishouden en zorgde dat iedereen die op de boerderij werkte zijn taken uitvoerde. Maar ze kon niet voor altijd blijven, en toen ze eenmaal weer was vertrokken nam ik voordat ik het wist de boerderij over op de manier waarop mijn zus dat had gedaan.

Ik zorgde voor de boerderij en mijn tante, en stortte me op de stapel rekeningen en de administratie op het bureau van mijn oom. Zelfs

met mijn basale wiskundige kennis zag ik wel dat het een puinhoop was. Hoewel er met de tabak nog geld werd verdiend, waren de kippen, mais en katoen verlieslijdend. Om een faillissement te voorkomen had mijn oom al afspraken gemaakt om meer land aan een van de burens te gaan verpachten. Hoewel dat op de korte termijn problemen zou oplossen, wist ik dat het de boerderij op de langere termijn alleen maar dieper in de schulden zou brengen. Mijn eerste impuls was mijn tante over te halen om de rest van de boerderij te verkopen, een huisje te kopen en met pensioen te gaan, maar dat idee wees ze direct af. Ik vond rond die tijd ook knipsels uit verschillende tijdschriften en kranten die mijn oom had verzameld, over de markt voor gezondere en innovatieve voeding, en er lagen ook aantekeningen en berekeningen over inkomsten. Mijn oom was geen prater en door de bank genomen geen zakenman, maar hij had wel degelijk nagedacht over veranderingen. Ik had het erover met mijn tante, en uiteindelijk stemde ze ermee in dat we het plan van mijn oom in werking zouden stellen.

We hadden niet de financiële middelen om zo in het diepe te kunnen springen, maar in de afgelopen zeven jaar zijn we door heel hard te werken, risico's te nemen, uitdagingen aan te gaan, met financiële steun van Paige, nu en dan een flinke dosis geluk en veel te veel slapeloze nachten geleidelijk overgegaan van een vleeskippenbedrijf naar een biologische eierboerderij met een veel hogere winstmarge. We verkopen de eieren van onze kippen met een driesterrenleven aan winkels in heel North en South Carolina. We verbouwen ook nog steeds tabak, maar op de rest van het land concentreren we ons op wilde-tomatenrassen, die populair zijn in dure restaurants en biologische winkels, en de winstmarge op die producten is ook substantieel. Vier jaar geleden heeft de boerderij voor het eerst in een eeuwigheid weer winst gemaakt en konden we een groot deel van onze schulden afbetalen. We hebben zelfs wat land van onze burens teruggekocht, dus groeit de boerderij zelfs weer, en vorig jaar hebben we meer verdiend dan ooit.

Zoals ik al zei ben ik behoorlijk goed in wat ik doe.
Ik ben boer.

Ja, ik weet het. Zelf mij klinkt mijn carrièrepad soms vreemd in de oren, aangezien ik heel wat jaren heb afgegeven op zo'n beetje alles wat met de boerderij te maken had. Ik ben door de tijd heen gaan accepteren dat we niet altijd de keuze hebben ons eigen levenspad te kiezen; soms kiest het ons.

Ik ben ook blij dat ik mijn tante heb kunnen helpen. Paige is trots op me, en dat kan ik weten, aangezien we elkaar de laatste tijd heel veel zien. Haar huwelijk is op een verschrikkelijke manier geëindigd – je kunt wel zeggen de verschrikkelijkste – en ze is zes jaar geleden naar de boerderij teruggekomen. We hebben het een tijdje aangepakt zoals vroeger, maar het duurde niet lang voor we erachter waren dat een kamer delen met mijn zus, als volwassenen, niets was. Uiteindelijk heb ik voor mijn tante een kleiner en minder arbeidsintensief huisje aan de overkant van de weg gebouwd, op de hoek van ons land. Dus woon ik nu samen met mijn zus, wat sommige mensen misschien gek vinden, maar ik vind het heerlijk, want ze is nog steeds mijn allerbeste vriendin. Zij werkt met haar glas-in-lood in de schuur, ik zorg voor de boerderij, en we eten een paar keer per week samen. Ze kan goed koken, en als we zo aan tafel zitten doet dat me soms denken aan alle maaltijden die we in onze jeugd hebben gedeeld.

Met andere woorden: ik leid de laatste tijd een prima leven, maar één ding is wel gek. Als ik tegen mensen zeg dat ik boer ben, laten de meeste hun hoofd een stukje scheef zakken en kijken me vreemd aan. En dan weten ze vervolgens niet wat ze moeten zeggen. Maar als ik dan vertel dat mijn familie een boerderij heeft, fleuren ze helemaal op

en gaan vragen stellen. Ik begrijp niet helemaal wat het verschil is, maar het is me sinds ik in Florida ben al een paar keer overkomen. Soms komen mensen na een optreden naar me toe voor een babbeltje, en als ze er dan eenmaal achter zijn dat ik niemand ben in de muziekwereld, komt het al snel op wat ik in het dagelijks leven doe. Afhankelijk van of ik zin heb in een gesprek zeg ik dan óf dat ik boer ben, óf dat ik een boerenbedrijf heb.

Ondanks het succes van de afgelopen jaren kan de stress rond de boerderij uitputtend zijn. Dagelijkse beslissingen hebben vaak consequenties op de lange termijn, en op elke keuze volgt een andere. Breng ik de tractor weg voor reparatie zodat ik meer tijd voor klanten heb, of repareer ik hem zelf om duizenden dollars te besparen? Ga ik meer soorten wilde tomaten kweken, of specialiseer ik me in maar een paar soorten en ga ik op zoek naar een grotere afzetmarkt? En Moeder Natuur is ook wispelturig, dus wanneer je een keuze maakt die op dat moment de beste lijkt, kan het soms helemaal misgaan. Werkt het verwarmingssysteem naar behoren, zodat de kippen het ook als het die ene keer gaat sneeuwen warm genoeg hebben? Raast die orkaan aan ons voorbij, of gaat de wind de oogst vernielen? Ik ben er elke dag verantwoordelijk voor dat mijn gewassen en kippen gezond zijn, en ik word elke dag met uitdagingen geconfronteerd. Terwijl er altijd van alles groeit en bloeit, gaat er ook altijd van alles dood, en het streven naar de perfecte balans voelt soms als een bijna onmogelijke taak. Ik zou vierentwintig uur per dag kunnen werken en dan nog steeds niet tegen mezelf kunnen zeggen: *Zo. Klaar. Verder is er niets meer te doen.*

Ik vertel dit allemaal om uit te leggen waarom deze reis van drie weken naar Florida de eerste echte vakantie is die ik in zeven jaar heb gehad. Paige, mijn tante en de manager stonden erop dat ik het zou doen. Voordat ik hierheen ging had ik nog nooit ook maar een week vrij genomen, en ik kan de weekendjes weg die ik mezelf heb gedwongen te nemen op één hand tellen. Gedachten aan de boerderij dringen zich regelmatig aan me op. Ik geloof dat ik de eerste week wel tien keer mijn tante heb gebeld om te vragen hoe het ging. Uiteinde-

lijk heeft ze me verboden haar nog te bellen. Ze zei dat ze het prima aankon met de manager, dus heb ik de afgelopen drie dagen helemaal niet gebeld, hoewel de aandrang om dat te doen bijna overweldigend is. En Paige heb ik ook niet gebeld. Die kreeg vlak voor mijn vertrek een grote opdracht, en ik weet dat ze toch niet opneemt als ze door haar werk wordt opgeslokt, wat betekent dat ik – naast dat ik op vakantie ben – voor het eerst in wat als een eeuwigheid voelt alleen ben met mijn gedachten.

Ik weet vrij zeker dat mijn vriendin, Michelle, blij zou zijn geweest met deze ontspannen en gezonde, luierende versie van mezelf. Of eigenlijk mijn ex-vriendin. Michelle klaagde altijd dat ik meer energie in de boerderij stak dan in mezelf. Ik ken haar van de middelbare school – of eigenlijk niet echt, want ze had wat met een van de honkballers en was twee jaar ouder dan ik – maar ze was altijd vriendelijk als we elkaar in de gang tegenkwamen, hoewel ze het mooiste meisje van de hele school was. Ik heb haar een paar jaar niet gezien en toen liepen we elkaar nadat zij was afgestudeerd op een feest weer tegen het lijf. Ze was verpleegkundige geworden en had een baan aangenomen in het Vidant Medical Center en was weer bij haar ouders gaan wonen om geld te sparen voor een aanbetaling op een appartement in Greenville. Het eerste gesprek leidde tot een eerste date, en toen een tweede, en ik vond mezelf gedurende de twee jaar dat we een relatie hebben gehad een enorme geluksvogel. Ze was slim en verantwoordelijk, had gevoel voor humor, maar zij draaide veel nachtdiensten en ik werkte aan de lopende band, waardoor we maar heel weinig tijd voor elkaar hadden. Ik wil graag geloven dat we er iets op hadden kunnen bedenken, maar uiteindelijk drong het tot me door dat ik haar leuk vond, maar dat ik niet van haar hield. Ik weet vrijwel zeker dat dat gevoel wederzijds was, en toen ze eenmaal dat appartement had gekocht werd het vrijwel onmogelijk om nog af te spreken. Er was geen chaotische breuk, geen boosheid of ruzie en er is niet met modder gegooid. We appten en belden elkaar gewoon steeds minder, tot we uiteindelijk een paar weken helemaal geen contact hadden. Hoewel